

Noëlle Renaude: Popel a lampióny

Anotace dramatu

Rodinný rodokmen na divadle

Renaudové text Popel a lampióny bude v českém prostředí zcela jistě představovat oříšek jak pro čtenáře, tak pro inscenátory. Tuzemský divák se textu zprvu pravděpodobně zalekne a možná jej ani nedočte. Jednadvacáté století však požaduje nazírat i na divadelní texty shovívavěji. A tak pokud ne čtenář, tak by snad laskavý dramaturg měl dát nekonvenčnímu dramatu ještě jednu šanci. Dnes je přeci jen zcela v pořádku nové texty na čas odložit a ve vhodnější chvíli se k nim opět vrátit. Výjimkou nemusí být ani Renaudové Popel a lampióny, který představuje všechno možné jen ne klasické drama. Na rozdíl od jiných postmoderních děl ale nabízí v nevábném kabátku pochopitelný příběh Smrti v Rodině. Tedy téma, které bylo, je a bude aktuální v každé rodině, nejen té francouzské, odkud drama pochází.

Smrt na nás číhá všude, jenže jsme se o ní zapomněli umět bavit. Možná právě proto se hodí Popel a lampióny na česká jeviště právě dnes. Upřesněme si ještě, že se ale nejedná o novinku. Drama autorka vydala již v roce 1993. V souvislosti s postojem k umírání se však v Evropě jedná v podstatě o stále stejnou dobu. O čas, kdy my všichni zapomínáme na tradice, vlastní předky i jejich osudy. Renaudové drama představuje ožvlou historii jedné rodiny - mauzoleum dávno odžitých osudů ve výpovědích předků bez soudu nad jejich charakterem nebo činy.

Pro divadelníky Popel a lampióny znamenají příležitost využít veškerou fantazii a umístit náročné téma na teatrální piedestal vedle velkých tragédií a nestárnoucích komedií. Přestože text nepatří mezi jednoduché čtení, nelze mu upřít hravost a nekonečnou fantazii, kterou divadelníci v nových textech často marně hledají. Nejen díky tomu, že jej lze využít pro dva herce i desítky dalších. Popel a lampióny sám o sobě vyzývá k odvážnému inscenování – nebojí se mrtvých v nedělních šatech, otrhanců rodinné historie ani mísení tragických okamžiků s nakažlivou radostí. Svým formátem může svádět především k veřejnému čtení či scénické skice, pro odvážnější divadelníky se ale stává výzvou k modernímu zinscenování. Kde chybí text, musí nastoupit fantazie.